

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 408/2542

สืบตำรวจเอก นิเวศ พ่วงสำเภาโจทก์ กรมตำรวจจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 223 ทวิ

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยเพิกถอนคำสั่งและมีคำสั่งใหม่ให้โจทก์เข้ารับราชการเหมือนเดิมและให้มีคำสั่งให้โจทก์ได้รับเงินเดือนย้อนหลังหากจำเลยไม่ปฏิบัติตามขอให้ถือเอาคำพิพากษาแทนการแสดงเจตนาของจำเลยโดยโจทก์ได้บรรยายฟ้องว่าโจทก์ถูกดำเนินคดีอาญาข้อหาฆ่าผู้อื่นและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต พาอาวุธปืนไปในทางสาธารณะ หรือหมุ่บ้านโดยไม่มีเหตุอันสมควร ยิงปืนในหมู่บ้านโดยไม่มี เหตุอันสมควร เมาสุราทำให้ทรัพย์สินของผู้อื่นเสียหาย และถูกพิพากษาระหว่างรอฟังผลคดีอาญา ต่อมา ศาลพิพากษา ยกฟ้อง โจทก์ กองบัญชาการตำรวจภูธร 1 มีคำสั่งให้โจทก์กลับเข้ารับราชการและลงโทษกักขังโจทก์มีกำหนด 60 วัน ซึ่งตามคำสั่งดังกล่าวระบุว่าเป็นการลงโทษข้อหาเสพสุราจนมีอาการมีเมาและเสียกริยาในที่สาธารณะ ต่อมาจำเลยมีคำสั่งไล่โจทก์ออกจากราชการ ซึ่งตามคำสั่งดังกล่าวระบุว่าเป็นการลงโทษข้อหาละทิ้งหน้าที่เสพสุราจนมีอาการมีเมาอาละวาดทำลายทรัพย์สินของผู้อื่น และยิงปืนโดยไม่มีเหตุอันสมควรคำสั่งของจำเลยดังกล่าวเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายไม่ยุติธรรม และขัดต่อคำพิพากษาของศาลที่ถึงที่สุดแล้วดังนี้ คำฟ้องของโจทก์ได้บรรยายให้เห็นว่าคำสั่ง ของจำเลยดังกล่าวได้อ้างข้อหาเมาสุราซึ่งโจทก์ถูกลงโทษ กักขัง 60 วันไปแล้ว และมีข้อหายิงปืนโดยไม่มีเหตุอันสมควร ซึ่งศาลพิพากษา ยกฟ้องถึงที่สุดไปแล้ว กับมีข้อหา ละทิ้งหน้าที่เพิ่มขึ้นอีก จึงอาจเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตามที่โจทก์อ้าง และคำสั่งไล่ออกก็เป็นคำสั่งที่มีผล กระทบต่อสถานภาพของสิทธิและหน้าที่ของโจทก์ คำฟ้องของโจทก์ถือว่าได้มีการโต้แย้งสิทธิแล้ว โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง การที่ศาลชั้นต้นพิพากษา ยกฟ้อง โจทก์โดย ไม่ฟังข้อเท็จจริงตามข้ออ้างของโจทก์เสียก่อนจึงไม่ชอบ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยเพิกถอนคำสั่งฉบับลงวันที่ 28 มิถุนายน 2534 และมีคำสั่งใหม่ให้โจทก์เข้ารับราชการเหมือนเดิมและให้มีคำสั่งให้โจทก์ได้รับเงินเดือนย้อนหลังนับตั้งแต่วันที่ 24 สิงหาคม 2533 ถึงวันที่ 2 พฤษภาคม 2534 และตั้งแต่วันที่ 10 กรกฎาคม 2534 จนถึงปัจจุบัน หากจำเลยไม่ปฏิบัติตามขอให้ถือเอาคำพิพากษาแทนการแสดงเจตนาของจำเลยจำเลยให้การว่า โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง โจทก์เป็นข้าราชการตำรวจอยู่ในบังคับตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ. 2521 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 พระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พ.ศ. 2477 และกฎ ก.พ. การบรรจุ การแต่งตั้ง การให้ออกจากราชการ การร้องทุกข์อุทธรณ์ และการกลับเข้ารับราชการเป็นอำนาจของฝ่ายบริหาร โดยเฉพาะคำสั่งจำเลยทั้งสามฉบับ จำเลยได้ปฏิบัติถูกต้องตามระเบียบและกฎหมาย คำสั่งดังกล่าวเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย โจทก์มิได้แสดงหรือบรรยายฟ้องว่าคำสั่งดังกล่าวกับมติของคณะกรรมการข้าราชการตำรวจที่พิจารณาอุทธรณ์ของโจทก์ไม่ถูกต้องตามกฎหมายอย่างไร และมีได้แสดงหรือบรรยายฟ้องว่าคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยกับคณะกรรมการข้าราชการตำรวจฟังข้อเท็จจริงหรือใช้ดุลพินิจ

โดยไม่มีพยานหลักฐานหรือเหตุผลสนับสนุน และฝ่าฝืนกฎหมายอย่างไร ขอให้ยกฟ้องชั้น
ที่สองศาล ศาลกำหนดประเด็นข้อพิพาทว่า คำสั่งกรมตำรวจที่ 983/2534 ลงวันที่ 28 มิถุนายน
2534 ที่สั่งไล่โจทก์ออกจากราชการเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ และเห็นว่าคดีพอวินิจฉัย
ได้ ให้งดสืบพยานโจทก์จำเลยศาลชั้นต้นเห็นว่า คำฟ้องโจทก์มิได้บรรยายฟ้องถึงข้อโต้แย้งที่
เกี่ยวกับสิทธิของโจทก์ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้อง พิพากษาให้ยกฟ้องโจทก์อุทธรณ์เฉพาะปัญหา
ข้อกฎหมายโดยตรงต่อศาลฎีกาโดยได้รับอนุญาตจากศาลชั้นต้นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความแพ่งมาตรา 223 ทวิศาลฎีกาคณะคดีปกครองวินิจฉัยว่า ปัญหาข้อกฎหมายที่ต้องวินิจฉัยตาม
อุทธรณ์ของโจทก์มีว่า ตามคำฟ้องของโจทก์ โจทก์ได้บรรยายถึงการกระทำของจำเลยอันเป็น
ข้อโต้แย้งสิทธิของโจทก์แล้วหรือไม่เห็นว่า โจทก์ได้บรรยายฟ้องว่าโจทก์ถูกดำเนินคดีอาญาข้อหา
อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต พาอาวุธปืนไปใน
ทางสาธารณะหรือหมู่บ้านโดยไม่มีเหตุอันสมควร ยิงปืนในหมู่บ้านโดยไม่มีเหตุอันสมควร เมาส์รา
ทำให้ทรัพย์สินของผู้อื่นเสียหายและถูกพักรงการระหว่างรอฟังผลคดีอาญา ต่อมาศาลจังหวัด
อ่างทองพิพากษายกฟ้องโจทก์ กองบัญชาการตำรวจภูธร 1 มีคำสั่งที่ 99/2534 ให้โจทก์กลับเข้า
รับราชการและลงโทษกักขังโจทก์มีกำหนด 60 วัน ซึ่งตามคำสั่งดังกล่าวระบุว่าเป็นการลงโทษ
ข้อหาเสพสุราจนมีอาการมึนเมาและเสียวรียาในที่สาธารณะ ต่อมาจำเลยมีคำสั่งที่ 983/2534 ไล่
โจทก์ออกจากราชการซึ่งตามคำสั่งดังกล่าวระบุว่าเป็นการลงโทษข้อหาละทิ้งหน้าที่เสพสุราจนมี
อาการเมาทำลายทรัพย์สินของผู้อื่น และยิงปืนโดยไม่มีเหตุอันสมควร คำสั่งของจำเลยดังกล่าวเป็น
คำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่ยุติธรรมและขัดต่อคำพิพากษาของศาลจังหวัดอ่างทองที่ถึงที่สุด
แล้ว ดังนี้ คำฟ้องของโจทก์ได้บรรยายให้เห็นว่าคำสั่งของจำเลยดังกล่าวได้อ้างข้อหาเมาส์ราซึ่ง
โจทก์ถูกลงโทษกักขัง 60 วันไปแล้วและมีข้อหาที่ยังเป็นโดยไม่มีเหตุอันสมควรซึ่งศาลจังหวัดอ่างทอง
พิพากษายกฟ้องถึงที่สุดไปแล้ว กับมีข้อหาละทิ้งหน้าที่เพิ่มขึ้นอีก จึงอาจเป็นคำสั่งที่ไม่
ชอบด้วยกฎหมายตามที่โจทก์อ้าง และคำสั่งไล่ออกก็เป็นคำสั่งที่มีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิ
และหน้าที่ของโจทก์ คำฟ้องของโจทก์ถือได้ว่ามี การโต้แย้งสิทธิแล้วโจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง ที่
ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องโจทก์โดยไม่ฟังข้อเท็จจริงตามข้ออ้างของโจทก์เสียก่อนนั้นไม่ต้องด้วย
ความเห็นของศาลฎีกาพิพากษายกคำพิพากษาศาลชั้นต้น ให้ศาลชั้นต้นดำเนินกระบวนการพิจารณา
ต่อไปแล้วพิพากษาใหม่

องค์คณะ

วุฒินันท์ สุขสว่าง · สุรินทร์ นาควิเชียร · ศุภชัย ภู่งาม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/408/2542>